

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lutego 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa G. D., I. D. i P. G.
przeciwko Wojewódzkiemu Szpitalowi im. (...) w T. i (...) Zakładowi Ubezpieczeń
S.A. w W.
o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 lutego 2018 r.,
na skutek skarg kasacyjnych powódek G. D., I. D. i strony pozwanej
Wojewódzkiego Szpitala im. (...) w T.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 4 maja 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania i
znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie

narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Skargi kasacyjne od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 4 maja 2017 r. wnieśli: powódki G. D. i I. D. oraz pozwany Wojewódzki Szpital im. (...) w T.

Powódki zarzuciły temu wyrokowi naruszenie art. 444 § 1 k.c., a wniosek o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej uzasadniły występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego: czy w ramach dyspozycji art. 444 § 1 k.c. mieści w stosunku do poszkodowanego w stanie wegetatywnym w ramach minimalizacji szkody oddanie go do zakładu opiekuńczo-leczniczego, oraz potrzebą wykładni art. 444 § 1 k.c. pod kątem rozstrzygnięcia wskazanego zagadnienia.

Pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 6 § 1 i 2, art. 212 § 1, art. 217 § 2, art. 227, 236, 278, 328 § 2, art. 363 § 3, art. 378 § 1, art. 384 i art. 391 § 1 k.p.c., art. 117 § 2, art. 123 § 1 pkt 1, art. 361 § 1, art. 442¹ § 1, art. 444 § 1 i art. 445 § 1 k.c., oraz art. 176 ust. 1 i art. 78 Konstytucji - w różnych układach i powiązaniach. Wniosek o przyjęcie do rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej pozwany uzasadnił: występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, czy przeprowadzenie postępowania dowodowego przez sąd odwoławczy w przeważającej jedynie części, gdy uzasadnione było przeprowadzenie tego postępowania przez ten sąd w całości, stanowi naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu dwuinstancyjnym; ponadto pozwany powołał się na oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy i nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa.

Zagadnienia przedstawione przez skarżących nie mają wskazanych cech. Istotne zagadnienie prawne w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nie może mieć formy pytania retorycznego. Poza tym, gdy chodzi o samo meritum zagadnień przedstawionych przez skarżących, jest zawsze kwestią danego przypadku, jakie

działanie można uznać za mieszczące się w ramach wymaganej minimalizacji szkody, jak i w jakim zakresie sąd odwoławczy powinien ponowić niektóre dowody oraz uzupełnić postępowanie dowodowe. Tym samym nie ma też potrzeby przeprowadzenia postulowanej przez powódki wykładni art. 444 § 1 k.c.

Nie jest też spełniona co do wniesionych skarg przesłanka oczywistej ich zasadności. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa albo wydane zostało w wyniku dostrzegalnej w sposób pewny i niewątpliwy bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11, 13 kwietnia 2016 r., V CSK 622/15). Przytoczone okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06). Analiza treści skarg powódek i pozwanego nie pozwala na przyjęcie, że w sprawie wystąpiło oczywiste, w przedstawionym wyżej znaczeniu naruszenie przepisów prawa, mogące mieć wpływ na wynik sprawy.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia obu skarg kasacyjnych do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 100 k.p.c.

jw